

побажання: «слався, слався гордою долею, край наш древній, край наш святий» (гімн Азербайджану), «слався землі нашої світле ім'я» (гімн Білорусії), «хай слава твоя сяє вічно, поки існує мир» (гімн Узбекистану). Як і свобода, слава сприймається як вагомий досягнення держави («могуча свобода, великая слава - твоє досягнення на всі часи» (гімн Росії), «свобода сьогоднішня наша співає нашому майбутньому на славу» (гімн Грузії)). Нерідко слава у гімнах пов'язана з минулим держави: «в сивій древності родилась наша слава» (гімн Казахстану), «духом предків відважних славні сини» (гімн Туркменистану), «славний дух твоїх предків з тобою» (гімн Узбекистану).

Нерідко сам гімн побудований так, що певна його частина відведена для возвеличення Вітчизни, похвалі їй. Називаючи свою країну, наявні такі лексичні одиниці, які вказують на концепт «любові до Батьківщини». Цікавим є і концепт «єдність націй», виражений за допомогою: іменників на позначення єдиної спільноти: сім'я, браття, сини, побратими, діти; іменниками: єднання, єдність; займенниками: наші, ми, нас. У гімнах нерідко наявне образне ставлення держави до громадян як ставлення матері до дітей чи землі до своїх рослин: «ти мати для всіх нас» (гімн Таджикистану), наша улюблена мати-Вітчизна» (гімн Білорусії), «я посаджена тобою квітка» (гімн Казахстану).

Як бачимо у гімнах пострадянських країн наявні концепти: свобода, слава, любов до батьківщини, єдність націй, які й виражають дух народу, його заповітні переконання та основні прагнення.

ТЕОРІЯ АБСУРДУ АЛЬБЕРТА

КАМІО Коверко В.В., студент НШПП НАВС

Науковий керівник: к.і.н., доцент, завідувач кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін НШПП НАВС Цапко О.М

Абсурдизм - система філософських поглядів, що розвинулася з екзистенціалізму, в рамках якої затверджується відсутність сенсу людського буття (абсурдність людського існування).

Суперечливість світу і буття, сенс життя, ставлення до свободи, неоднозначна оцінка місця і ролі людини у світі та в суспільстві - всі ці питання завжди були відкритими і залучали мислителів у всі часи. Але особливо актуальними вони стали саме в ХХ століття, яке увійде в історію як епоха бурхливого розвитку техніки і появи техногенного середовища проживання, епоха драматичних політичних перетворень і глобальних воєн, епоха становлення і краху небачених до цього тоталітарних режимів.

Один з найвидатніших представників західної філософії ХХ століття був Альберт Камю (7 листопада 1913 - 4 січня 1960). Серед усього різноманіття філософських питань, порушених у творчості А.Камю, велика його увага приділялася саме поняттю абсурду. Камю аналізував ідеї сучасних йому філософських шкіл і деякими своїми думками та висновками полемізував з ними. У своїй творчості Камю висунув власну точку зору на ці проблеми, що робило їх цікавішими для сучасного читача. Філософські погляди А. Камю суперечливі і

стиль і саме ту філософську та естетичну систему, яка найбільш точно відповідала меті у його творах. У 1950 році у своїх «записниках» він накидає короткий план всього свого літературного шляху: I. «Міф про Сізіфа» (абсурд), - II. «Міф про Прометея (бунт), - III. «Міф про Немезиду». Таким чином, Камю не можна віднести ні до «співаків абсурду», ні до бунтарів, ні до моралістів. В основі творів Камю лежить відчуття трагічності життя. Трагічна іскра проскакує між відчуттям абсурдності і несправедливості та необхідністю жити. У своїх творах Камю шукає вихід з цієї колізії. Невідповідності або протиріччя в його роботах - це пошук найбільш адекватного художнього втілення світу, в якому для автора немає дрібниць.

Хоча поняття абсурду існує в усіх творах Камю, «Міф про Сізіфа» (1942 р.) є його головною роботою по цій темі. У цьому, на чотири глави та декілька додатків, філософському есе, присвяченому Паскалю Піа, Камю розглядає абсурд як конфронтацію, протистояння, конфлікт або як «прірву» між двома ідеалами. Він визначає людське існування абсурдом, конфронтацію між людськими бажаннями значущості, осмисленості, ясності і безмовністю холодного Всесвіту (або Бога). Далі він говорить, що існують особливі людські переживання, які пробуджують поняття абсурдності. Таке усвідомлення або зіткнення з абсурдом ставить людину перед вибором: самогубство, стрибок віри або прийняття, погодження.

«Є лише одна по-справжньому серйозна філософська проблема - проблема самогубства. Вирішити: варто чи не варто життя того, щоб його прожити, - означає відповісти на фундаментальне питання філософії».

Для Камю самогубство - це «визнання», що життя просто не варте того, щоб жити. Це вибір, який неявно оголошує, що життя це «занадто багато». Самогубство пропонує найбільш базовий «вихід» із абсурдності, негайне знищення себе і свого місця у всесвіті. Зіткнення з абсурдом може також викликати нелогічний «стрибок віри», - цей термін також використовується Кьєркегором, коли хтось заперечує абсурдність і правду Всесвіту, безглуздість, але натомість звертається до комфорту догми (зазвичай релігійної доктрини) як до шляху примирення зі своїм абсурдним існуванням. Камю розглядає стрибок віри як інтелектуальні лінощі, притулок в обмані, відступ від правди і свободи людини. Нарешті, людина може обрати прийняття свого власного абсурдного існування.

«Я знаю про можливість угоди: можна жити в свій час і вірити у вічне. Це називається «приймати». Але я відчуваю відразу до угод, я вимагаю: все або нічого».

Слідуючи за Камю, людська свобода і можливість надати сенс життю лежить у підтвердженні та прийнятті абсурдності. Якщо абсурдний досвід - це справжнє усвідомлення того, що Всесвіт у своїй основі вільний від абсолютів, тоді ми як особистості по-справжньому вільні. «Жити, не сподіваючись» - як він це називає, це філософський рух, який починається, щоб визначити абсолюти й універсали суб'єктивно, а не об'єктивно. Свобода людини, таким чином, визначається в природній людській здатності і можливості створити свій власний зміст і призначення, зробити свій вибір. Особистість стає